

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1934 | 83. AARGANG

KIRKENS GUDDOMMELIGE FORMAAL.

Af Ældste *Rulon S. Wells,* af det første Raad for de Halvfjerds.

—

Og han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af Vækst.

Saaledes skrev Apostlen Paulus i sit Brev til Efeserne, idet han mindede dem om den Organisation, som var blevet sat op af Kristus for hans Kirke paa Jorden, og om den Organisations guddommelige Formaal.

I disse sidste Dage er Kristi Kirke sammen med Evangeliets Gengivelse blevet oprettet en Gang til, som den tidligere var anordnet. Apostle, Højpræster, Halvfjerds, Ældster efter Melkisedeks Orden; og Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner efter Aarons Orden er Præstedømmets Orden, som eksisterer for nærværende Tid, som den ogsaa eksisterede i fordums Dage, og for det samme guddommelige Formaal. Men foruden disse Præstedomskvorummer har vi mange flere Institutioner organiseret indenfor Kirken. Kirken selv er delt i Zions Stave, Wards, Missioner og Grene, alle med præsiderende Embedsmænd. Aktive og til stor Hjælp i Styrelsen og Ledelsen er Hjælpeorganisationerne, som er blevet oprettede:

Kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagsskoler, Unge Mænds og Unge Kvinders gensidige Uddannelsesforeninger og Primary-organisationerne. Vi har vore Seminarier og Kirkeskoler og ligeledes mange Komiteer, der virker i dette sidste Dages store Værk.

Hvad er Grunden til al denne Virksomhed og dette vidunderlige Arbejde? Hvilken Hær af Arbejdere indbefatter den ikke — Arbejdere, der er optaget af Herrens Arbejde blandt Menneskenes Børn. Hvilke Forhold gør det nødvendigt, at et saadan Arbejde skal føres videre?

For Tusinder af Aar siden saa en Profet, der skuede ind i Fremtiden, de Tilstande, som hersker i Dag. Han sagde: »Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet.« Profeten Esajas giver i denne Udtalelse en glimrende Forklaring af de Tilstande, der hersker i Dag, som gør det nødvendigt, at Herrens Værk udspredes blandt Guds Børn paa Jorden. Men hvad er det Maal, som disse Guds Tjenere arbejder henimod?

Jorden er for nærværende Tid besmittet under dens Indbyggeres Hænder. Naturligvis vilde Jorden ikke være besmittet, om Indbyggerne var gode; men fordi de har overtraadt Guds Love, fordi de har forandret hans Evangeliums Ordinancer, fordi de har gjort den evige Pagt til intet, som Gud indgik med sine Børn før Jordens Grundlæggelse — paa Grund af disse Ting er Jorden besmittet.

Hvad er Jordens Bestemmelse? Markerer Besmittelsen af Jorden Slutningen paa Guds Værk paa den? Ikke paa nogen Maade. Der er en bedre Bestemmelse for denne Jord. Vor tiende Trosartikel bekræfter vor Tro paa, at denne Jord skal fornyes og modtage sin paradisiske Herlighed — Guds celestiale Herlighed, som engang var paa denne Planet, før den blev besmittet af Indbyggernes Ondskab. I Pagtens Bog læser vi en Forklaring paa, hvad der skal finde Sted og hvorfor:

Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl. Og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning. Og Sjælens Forløsning sker ved ham, der levendegør alle Ting, i hvis Hjerte det er besluttet, at de fattige og sagtmodige paa Jorden skulle arve den. Derfor maa den helliggøres for al Uretfærdighed, at den kan beredes til celestial Herlighed.

At blive helliggjort for al Uretfærdighed, saa at den kan beredes for en celestial Herlighed — det er Jordens Bestemmelse. Hvorledes kan Jorden helliggøres, dersom dens Indbyggere forbliver onde, usle og Overtrædere af Loven? Det kan den ikke. Den maa helliggøres ved, at dens Indbyggere selv bliver helliggjort. Den maa beredes under dem for den

celestiale Herlighed. Det er Herrens Ord givet til Profeten Joseph Smith. Det er det Arbejde, som vi i Kristi Kirke bestræber os paa at udfore. Det er derfor, vi har Præstedommets Kvorummer; det er derfor, denne Kirke er blevet organiseret; det er derfor, vi sender Missionærer ud til alle Dele af Verden, bringende Evangeliets Budskab med sig; det er derfor, vi er organiseret i Zions Stave, Wards og Missioner; det er derfor, vi har vore Hjælpeorganisationer. Hele dette Sidste Dages Værk er baseret paa at bringe den Almægtiges store Formaal i Udforelse, nemlig det at helliggore Jorden for al Uretfærdighed.

Herren har kaldt sin Kirke i disse sidste Dage for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han har givet sine Tilhængere og Efterfolgere Lov til at kalde sig »Hellige«. Hvad er en Hellig? En Hellig er et helliggjort Væsen, en, der er blevet helliggjort for al Uretfærdighed. Er vi det? Herren har givet os de Midler, hvorved vi kan blive det, saa at vi gaar fremad og opfylder vort store Ansvar og Maal. Lad os se nojere paa nogle af disse Midler.

Af de Ting, vi forst og fremmest maa gore for at helliggore os for al Uretfærdighed, er naturligvis at tage det forste Skridt ind i Guds Kirke og Rige. Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd, og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse — hvilken vidunderlig Forberedelse! Og saa modtager vi den Helligaands Gave. Hvad kan helliggore Menneskenes Sjæle mere end det! Oh, mine Brodre og Sostre, sikker for Dem selv den Helligaands Gave. Faa Guds Aand og behold den, og eders Sjæl vil blive helliggjort; og den er helliggjort saa længe, som den Aand hersker indeni eder, og I er da berettiget til at blive kaldt en Guds Hellig.

Hvad gor os hellige? Hvorfor kaldes vi Hellige? Herren viste sig for Profeten Moses i en brændende Busk, og da Moses nærmede sig denne brændende Busk, sagde Herren til ham: »Drag dine Sko af dine Fodder; thi det Sted, som du staar paa, det er hellig Jord.« Hvad gjorde det helligt? Gud var der. Hvad gor Templet til et helligt Sted? Gud er der ved sin hellige Aand. Hvad gor en Mand eller en Kvinde til en Guds Hellig? Gud er der med ham eller hende.

Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder? Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det ere jo I.

Det er paa den Maade, Herren foreslaar at helliggore eders Sjæl for al Uretfærdighed. Faa Guds Aand og behold den.

Dette er naturligvis fundamentalt. Alle andre Skridt, og det er mange, er blot saa mange konkrete Eksempler paa disse Evangeliets fundamentale Principper; og alle har de det

samme Maal for Øje, nemlig: »At denne Jord bliver helliggjort for al Uretfærdighed, saa at den kan beredes for en celestial Herlighed.«

Nadvermødet giver vidunderlig Anledning til helliggørende Udvikling; dog er der mange, som ikke paaskønner dets sande Betydning. »Oh,« siger nogle, »jeg bryder mig ikke om at gaa til Nadvermøde; der er ikke nogen god Taler der i Aften. Jeg tror, jeg bliver hjemme og læser en god Bog.« De forstaar ikke!

»Gode Talere« vil ikke frelse eders Sjæle. Men, hvis du vil gaa til Herrens Bord og med rene Hjerter og Hænder deltage i de hellige Sindbilleder og vidne for Herren, at I altid erindrer ham, saa spiser og drikker I evigt Liv til selve eders Sjæl og helliggør den for al Uretfærdighed. For eftersom vi deltager i den hellige Ordinance — i den Aand, som Herren ønskede vi skulde — fornyr vi vore Pagter med Gud, beslutter vi at blive mere værdige til at være Medlemmer af hans Fold, tilgiver, som vi skulde tilgives, og aabner vore Hjerter i Tilbedelse af vor Fader. Hvilket vidunderligt Middel til at helliggøre vore Sjæle for al Uretfærdighed!

Et andet: Efterlev Visdomsordet, Herrens Sundhedslov. Tag rigtig Vare paa dit Legeme, som udgør en Del af din evige Sjæl. Hold det rent og sundt, saa at Guds Aand kan bo i det. Lad Visdomsordet hjælpe dig til at afstaa fra onde Vaner af enhver Slags.

Og atter, Betalingen af vor Tiende og vore Fasteofre er et Middel til at helliggøre vore Sjæle for al Uretfærdighed. Der fortælles os i Skriften, at Kærligheden til Penge er Roden til alt ondt. Hvad vil Mænd og Kvinder ikke gøre for at faa fat i Penge? De vil lyve, de vil snyde, de vil forvrænge og stlile Tingene i falsk Lys, de vil stjæle, ja, de vil slaa ihjel for at faa fat paa dem.

Tiendeloven lægger Øksen ved selve Roden af alt dette onde. Den hjælper os til at overvinde den sjælsødelæggende Last, Gerrighed, som huserer blandt Menneskenes Børn, Aarsagen til alle vore Stridigheder og Kampe, det der staar i Vejen for Oprettelsen af Fred paa Jorden. Behøver Kirken Folkets Tiendeydelser? Det gør den i høj Grad for at kunne udføre det gigantiske Arbejde, som nu udføres ved Herrens Tjenere. Men den behøver dem ikke, som vi behøver at betale dem for vor egen Frelse, for vore Hjerters Helliggørelse og Renselse. Tiendeloven vil, opfyldt i Overensstemmelse med Guds Lov, kaste sjælsødelæggende Laster overende.

Jeg vil sige nogle faa Ord om blot een anden Del af vor Religion, som til Formaal har det samme Endemaal, nemlig Jordens Helliggørelse, saa at den kan beredes til dens cele-

stiale Herlighed. Jeg hentyder til Bøn som et Middel til at helliggøre vore Sjæle.

Bøn er Udøvelse af alle Livets og Frelsens fundamentale Principper. Det er en Udøvelse i Tro, for intet Menneske kommer til Gud, undtagen han tror han er og at han er deres Belønner, der flittigt søger ham. Bøn er Tro; det er ogsaa at vende Ryggen til det onde, fordi vi maa vende Ryggen til det onde, naarsomhelst vi kommer til Gud af Nødvendighed. Bøn er da ogsaa Omvendelse.

Herren har befalet, at vi skal bede uden Ophør. Mener Herren det? Ja absolut. Altid paa vore Knæ? Nej, det sagde han ikke. Altid opsende Bønner? Nej, det sagde han ikke. Hvad er da Bøn? Bøn er en Hjertets Tilstand. Den er en Hjertets Udløsning, og Herren venter, at den er konstant.

Naar vi tænker nærmere derover, beder vi altid, til Trods for os selv. Nogle beder helt anderledes end andre. Men Tro er en Del af det guddommelige Billede, i hvilket vi er blevet skabt; og Bøn er en Udøvelse af Tro.

Men Ulykken er ofte, at vi ikke beder til Gud, selv om vi altid har en Bøn paa Læberne. I det Øjeblik, vi lader være med at bede til Gud, begynder vi at bede til vor Saligheds Fjende. Hvad beder du om? Er det en Bøn til Gud eller en Bøn til Mammon? Beder du om denne Verdens simple Ting, om onde Ønskers Tilfredsstillelse eller uværdige Ting; eller beder du for Guds Værks Triumf, for hans Folks Helliggørelse, for denne Jords Fornyelse til dens paradisiske Herlighed, for din egen evige Frelse og en Genforening med dine kære, som er gaaet forud for dig? Hvad er dit Hjertes Ønsker? Du kan være sikker paa, at hvad der end er der, saa vil det finde Udtryk i dine Bønner, enten paa den ene eller anden Maade.

Hvem skal vi bede for? For Kirkens Generalautoriteter? Ja, bed for Præsident Grant, Guds Mundstykke til hans Folk, Profeten, Seeren og Aabenbareren. Bed for ham, at han kan modtage Guds Aabenbaringer, at han kan lede Folket i Overensstemmelse med Guds Vilje. Bed for hans Raadgivere, at de kan forene sig med ham, og for de udvalgte Tolv, at de maa være som en i alle Ting henhørende til Guds Værks Opbyggelse. Bed for alle Kirkens Ledere, for de har et mægtigt Ansvar. Bed ogsaa for Nationernes Ledere. Bed om, at de maa ledes mod international Fred.

Bed for eders kære, at de ikke maa vandre paa forbudte Stier, at de maa vandre paa den lige og snævre Vej, som fører til evigt Liv, og bed, at Gud maa holde dem i sin Haand, at intet ondt maa ramme dem. Deres Liv er værdifuldt i Guds Øjne.

Bed for de syge og fattige. Udøv al eders Tro for dem.

Men hver Bøn, vi opsender til Herren, burde ledsages af dette Forbehold: »Din, ikke min, Vilje ske.« Lærte Frelseren os ikke dette i den Stund, da han var haardest prøvet, da han sagde: »Min Fader, er det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil.« Er det ikke ogsaa i Herrens Bøn, at vi skulde søge at gøre efter Guds Vilje? Herren véd, hvad vi behøver, bedre end vi selv véd; vi skulde kende og forstaa det og have Tillid til hans Visdom.

Der er andre, som jeg mener, I skulde bede for — den, der ondskabsfuldt misbruger dig. Man vil maaske sige: »Hvorledes kan jeg elske min Næste, som bruger, som snyder mig, som gør mig alt det onde, han muligvis kan. Hvorledes kan jeg elske ham af hele mit Hjerte?«

Jeg véd ikke, hvilken Virkning den Bøn vil have paa din Næste, men saa meget véd jeg: saadan en Bøn vil gøre dig godt, den vil drive Hadet ud af din Sjæl. Vi maa tilgive dem, som gør os ondt. Det burde være din Holdning overfor dem, lige meget hvordan de behandler dig. Herren har sagt: »Jeg Herren vil tilgive, hvem jeg vil, men af eder kræves det, at I skal tilgive alle Mennesker.« Nær ikke noget Had i eders Hjerte. Saadan Had ødelægger eders egen Sjæl og forhindrer eder i at helliggøre og forberede eder selv for den celestiale Herlighed.

Disse og mange andre Ting, mine Brødre og Søstre, prøver vi paa at praktisere i vor Kirke. Alt, hvad vi gør, har som sit Maal Beredelsen for vor Herres Komme, for den straalende Dag, da kun Retfærdighed vil herske paa Jorden, og naar vi vil blive beredt til at modtage Herren og bo med ham gennem Evigheden. Det er vort Ansvar at frembringe denne Jordens endelige Bestemmelse — dens Helliggørelse for al Uretfærdighed.

Maa vi alle blive talt mellem de lykkelige, der saaledes skal tjene Herren, beder jeg om i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Uddrag af en Tale, holdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 26. November 1933.)

BORT MED MAGASINER OG DÅRLIG LITTERATUR.

Av *Frithjof Fluge.*

Svensk ungdom har nylig samlet hundre tusen navn til en protest mot tidens økende undermålslitteratur. Den spredes i kjempeoplag omkring i hjemmene og forurenser tanke og

sinn. Forfattere med litt gjennemsnittspsykologi og en viss skriveferdighet produserer en mengde romaner, som med livsfiendtlig seksualdyrkelse og lumre skildringer egger publikums og især de unges sensasjosnysgjerrighet.

Ogsaa i Danmark og Norge har den mindreverdige litteraturs giftkilde et rikt opkomme. Jeg har som anmelder fåt lest endel av årets fabrikasjon. Men det er vemodig å måtte si det: de fleste bøker forflater ånden og innsnevrer følelseslivet i uhyggelig grad. Man får ofte en beklemmende følelse av, at skribentene, under påtryk av forlagenes profittbegjer, legger an på fiske i folkelidenskapenes hav. Man savner fullstendig den befruktning av tanke- og stemningsliv, en *god* bok skal gi. Istedenfor å utløse intellektuell selvvirksomhet, gi berikende impulser og å skape glede over livet, forsimpler den tidsoptagende kjønns- og kriminallitteratur åndslivet. Dets forfall får den »moderne« bokproduksjon overta endel av skylden for.

Mormonene har alltid vært et lesende folk. Hvordan er det fatt med oss? Leser vi bare det beste? Vi burde vise, at mormonismen har adlet vårt sinn, så vi ikke engang føler noe »behov« for det karakternedbrytende lesestoff.

Enn magasinene og ukebladene da? De spredes i millioner av eksemplarer pr. år. Det finnes neppe noe verre (bedre) åndelig folkeberusningsmiddel enn disse stadige drypp av overspendte kjærlighetshistorier, pirrende forbryterfortellinger og billedstoff av de ekstatisk forgudede filmhelter og primadonnaer. Det er altsammen åndelig kloakvann, som i små strømmer rinner inn i hjemmene og fører stank med sig: tankeløshetens, sensasjonshungerens og overfladiskhetens stank. Trangen til livsutvidelse og evnen til å danne sitt eget livsinnhold råtner bort i et magasindunstende miljø. Hjernens tankefunksjon forringes, og det vare, fine sinnet avstumpes av romanvås og magasintingeltangel. La oss derfor rydde den bort. Først fra våre egne hjem, dernæst fra våre nærmeste omgivelser. Elsker vi sjelens klarhet og renhet, bør vi ut fra evangeliets syn snarest komme bort fra den mindreverdige litteraturs åndelige stubbmarker.

Dette er en prektig opgave for oss unge i kirken: se til å få bort dette åndslagget, som hindrer oss i utførelsen av vår jordiske misjons store plan: å kjempe vår kamp med de hindrende krefter til seir.

DEN DANSKE MISSION.

FORAARSKONFERENCERNE.

Distriktskonferencerne i Den danske Mission vil blive afholdt som følger:

Aalborg	13., 15. og 16. April.
Aarhus	20., 22. og 23. April.
Kobenhavn	27., 29. og 30. April.

Distriktspræsidenterne anmodes om at bekendtgøre dette saa meget som muligt, saa at vore Søskende og Venner maa komme til Stede i stort Tal.

Fredag Aften før Konferencen bør Sangkorene afholde en Koncert. Søndag Morgen vil der blive afholdt Møde for Præstedommet Kl. 9, og vi haaber at se saa mange af Brodrene som overhovedet muligt. Mødet Kl. 10 vil blive viet Emner om Præstedommet. Kl. 2 vil Søstrene afholde deres Konference. Om Aftenen Kl. 7 vil der blive afholdt stort offentligt Møde, hvortil vi især inviterer vore Venner til at komme og blive bekendt med Evangeliets Principper.

ANKOMST.

Ældsterne N. Willard Larsen og Martin B. Michelsen fra henholdsvis Logan og Sanford, Colorado, ankom til Den danske Mission den 5. April. Vi byder disse to nye Missionærer hjertelig velkommen til Danmark, og vi nedbeder Herrens Velsignelser over dem i deres Arbejde.

Ældste Larsen er Søn af Niels J. Larsen, som har udfort to Missioner i Danmark; Broder Larsen præsiderere saa vel over Aarhus som Kobenhavns Distrikt og er velkendt af Soskende i Danmark.

Brodrene er blevet beskikket til at virke i Aarhus Distrikt.

AFLØSNING.

Det er med Beklagelse, at Tiden er kommet, da en af vore gode Missionærer, Ældste Orson B. West, bliver aflost efter 27 Maaneders Arbejde i Missionsmarken.

Broder West er en lokal Broder, som modtog Kaldet til at gaa i Missionsmarken for at prædike Evangeliet. Han har rogtet sit Kald paa tilfredsstillende Maade, og alle har lært at elske og respektere ham. Han har arbejdet med Flid i flere forskellige Grene som Esbjerg, Randers, Silkeborg, Odense og Kobenhavn. Broder West har været i Stand til at udfylde enhver Plads og Stilling til Soskendes og Venners Tilfredshed. Han præsiderede i nogle Maaneder over Odense Distrikt og

har det sidste Aarstid arbejdet paa Missionskontoret som Oversætter for »Skandinaviens Stjerne«.

Vi er Broder West taknemlige for hans gode Arbejde, for den Flid og Nidkærhed, han har lagt for Dagen. Samtidig ønsker vi at takke Søskende og Venner, som har bistaaet ham i hans Arbejde. Vi er glade for, at Broder West fremdeles vil blive ved med sit Arbejde som Præsident for Unge Mænds Foreninger i Danmark. Broder West vil ligeledes fortsætte som Redaktionssekretær og Translator for »Skandinaviens Stjerne«.

Gud velsigne Broder West for det Arbejde, som han har udført, og det, som han i Fremtiden vil være i Stand til at gøre for Herrens Værks Fremme.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

MINDEDAGE.

Et af Københavns Grens ældste Medlemmer, Søster Anna K. Larsen Løvbjerg Bodi, fejrede sin 80 Aars Fødselsdag den 13. April. Søster Bodi blev født i 1854 og blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 9. Januar 1916. Daværende Missionspræsident Hans J. Christiansen døbte Søster Bodi og gav hende ogsaa Haandspaalæggelse. Søster Bodi har lige siden sin Daabsdag været et trofast Medlem af Kirken. Hun er nu afskaaret fra at komme til Møde paa Grund af svigtende Helbred. Søster Bodi virkede i flere Aar som Kredslærerinde og har udført et godt Arbejde indenfor Den kvindelige Hjælpeforening.

Vi ønsker Søster Bodi hjertelig til Lykke paa Højtidsdagen og haaber og beder, at hendes Livsaften maa blive fredfyldt.

O. B. W.

En anden af vore gode gamle Søstre, Søster Johanne Cecilie Olsen, opnaaede den 4. April den høje Alder af 75 Aar. Søster Olsen blev født i Hvorup pr. Sundby og blev Medlem af Kirken den 4. Januar 1914. Ældste John S. Hansen udførte den højtidelige Daabshandling. Søster Olsen er et trofast og oprigtigt Medlem af Kirken og overværer saa vidt muligt sine Møder. Sygdom har dog ogsaa tvunget Søster Olsen til at blive hjemme, skønt hendes Lyst har været at komme til Møde. Det er en Fornøjelse at tale med og besøge Søster Olsen, der altid har et opmuntrende Ord paa sine Læber.

Vi beder, at Herren vil velsigne denne vor gode Søster i rigeligt Maal i de kommende Aar, saa at hun maa glædes og frydes ved Livet.

O. B. W.

De første faa Maaneder af Aaret 1934 har været rigt paa Mindedage i Københavns Gren. Endnu en af vore gode Søstre har fejret sin Fødselsdag. Søster Petrine A. Larsen fyldte 75 Aar den 22. Januar. Søster Larsen blev født i Flade, Hjørring, den 22. Januar 1859. Hun blev Medlem af Kirken den 1. September 1900; Ældste M. Jensen udførte Daabshandlingen. Før sin Daab havde Søster Larsen i nogle Aar boet i Amerika, men efter 7 Aars Forløb vendte hun tillige med sin Mand og Familie tilbage til Danmark, hvor hun senere lærte Evangeliet at kende og fattede Tro derpaa. Søster Larsen har i mange Aar været Medlem af Aalborg Gren, hvor hun var godt kendt af Søskende og Missionærer. For et Par Aar siden flyttede hun til København. Det er en Fornøjelse at besøge Søster Larsen og lytte til hendes Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Desværre er Søster Larsen sengeliggende og kan ikke overvære Møderne, hvad der er hende en stor Sorg.

Vor Bøn til Herren er, at han vil velsigne Søster Larsen med det, han i sin Visdom ser, hun trænger til, saa at hendes Livsaften maa blive lys og lykkelig. *O. B. W.*

STOR PRIMARYFEST I ESBJERG.

Esbjerg Primary-Klasse afholdt Fredag den 9. Marts stor Fest. Festen ledede af 1. Raadgiver, Søster Helene Løvendahl.

Programmet bestod af Børnetableau, Gymnastikopvisning, Sang og Opvisning af forskellige Sanglege. Et af Tableauerne »Den lille Pige med Svovlstikkerne« blev smukt fremført. Det sidste paa Programmet var en livlig Boksematch mellem to Primary-Drenge. Pavserne blev udfyldt med Musiknumre af Søster Käty Christensen og Søster Vilhelmine Hansen.

Derefter blev der afholdt Auktion over Frugt, Chokolade og meget andet.

Hensigten med denne Fest var at faa lidt Penge i Primarykassen, da vi ønsker at give Børnene nogle smukke Samlebøger.

Resten af Aftenen tilbragtes med Leg og Dans.

Til Stede var 52. *B. L.*

DEN NORSKE MISJON.

VÅRKONFERANSER.

Vårkonferansene i den Norske Misjon vil bli avholdt som følger:

Oslo	14, 15 og 16 april.
Bergen	21, 22 og 23 april.

Prestedømsmøter vil bli avholdt hver sondag morgen kl. 9

i hvert distrikt, og alle medlemmer av det aaroniske og det melkisedekske prestedømme opfordres til å komme tilstede.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

FØDSELSDAG.

Vi hilser alle søster Marie Katrine Andersen fra Halden på hennes 80de geburtsdag den 4 april 1934.

Hun blev dopt den 14 november 1899 og har været virksøm og dyktig i kirkens tjeneste siden. Må Herren fremdeles velsigne søster Andersen. Hun har et sterkt vidnesbyrd om evangeliet og frembærer det for alle.

M. H. Knudsen.

VANSKELIGHETER I HALDEN.

Den 3 januar dette år blev eldstene C. Fritjof Johansen og Wendell Christensen beskikket til å arbeide i Halden. Dagen efter sin ankomst meldte de sig på politikammeret for å søke om opholds- og arbeidstillatelse i byen. Efter at de vanlige spørsmål var besvaret, blev det fortalt misjonærene, at de skulde få svar på sin ansøkning om tre dager, for den måtte forst innsendes til central-pass-kontoret, og politimesteren måtte først høre derfra. Misjonærene besøkte køntoret hver dag i håp om å få tillatelsen. De bad om tillatelse til å gå med skrifter og om mulig å holde møter, men fikk til svar: »Nei, det er nettop om det, spørsmålet dreier sig«. Misjønspresident Milton H. Knudsen tok en svipptur til Halden for å undersoke, øm det var ham mulig å opklare saken. Han fikk den forklaring, at misjonærene, som hadde været her før, hadde vekket forargelse i byen, fordi de gikk på dorene med sine skrifter, og det var derfor, politimesteren nu søkte gjennem Oslo, om det var lovlig for ham å nekte misjonærene deres ansokning.

Det var ikke før presidenten og hans sakforer hadde avlagt gjentagne besok på centralkontoret i Oslo, at det endelig lykkedes misjonærene å opnå tillatelsen den 23 februar.

I syv uker måtte misjonærene nøie sig med å arbeide i byens omegn og holde møter i private hjem. Vi håper, at disse vanskeligheter kan betegnes søm den siste morke time før lysets frembrudd, og at det var fordi Herren har sannhetssokende barn, som lysets stråler vil nå her, at Satan arbeider så hårdt for å hindre Herrens tjeneres innpass. — Fremtiden vil vise, at det ennu finnes mange ærlige sjeler i Halden, og at det ikke vil lykkes djevelen å holde Guds tjenere borte.

C. F. Johansen.

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

PACIFISME OG KIRKEN.

For ikke længe siden afslog en Forsamling af Præster og andre Kirkeledere at vedtage en Resolution, gaaende ud paa, at »Kirkerne skulde erklære, at de ikke vilde tage Del i Krig eller Krigsforberedelser«.

Der er blevet stillet Spørgsmaal med Henblik paa, hvilken Stilling Kirken indtager overfor Pacifismen. Svaret er kort. Kirken lærer, at »vi tror paa at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene«. Sidste Dages Hellige tror paa Fred; de elsker Freden og arbejder for den. De afskyr Krigen. Men naar de af deres respektive lovligt indsatte Regeringer bliver kaldet til at gribe til Vaaben og kæmpe, gør de det uden Tøven. De er gode, lovlydige Borgere. Naar »de kaldes til Fanerne«, møder de, uanset deres personlige Synspunkter og Følelser med Hensyn til Krig og alle dens Rædsler.

Joseph F. Merrill.

SANGKORFEST I OSLO.

Sangkoret i Oslo avholdt lørdag den 17 mars en særdeles vellykket fest for sine medlemmer. I Oslo's nye »skyskraper« i Wergelandsveien hadde man fått de festlige lokaler. Ved det vakkert pyntede og blomstersmykkede bord var det dekket til 46 personer.

Der blev servert varm aften med dessert, som smakte aldeles fortreffelig. — En sjelden god kordial stemning var tilstede hele aftenen. Korets formann br. Otto Gebhardt ønsket velkommen tilbords og takket koret for dets store interesse, likeledes hyldet han korets dirigent, br. Ramm Arveseth og organisten søster Mary Jensen for deres store og interesserte arbeide i koret.

Br. Ramm Arveseth opmuntret koret til fortsatt arbeide og takket for den viste opmerksomhet. To sanger, som var skre-

vet for anledningen, blev sunget ved bordet under stor jubel. Sangkorets nestor, br. Henry Larsen, takket for maten og rettet en opfordring til de unge om å ta aktiv del i koret. Samværet fortsattes med dans og selskabelig underholdning i de tilstøtende selskapsværelser til kl. 12 aften. Alt i alt en vellykket fest, som den nedsatte festkomite har all ære av.

Rex.

UNGDOMSSTÆVNET I ESBJERG.

Det tredie aarlige Ungdomsstævne i Den danske Mission vil i Aar blive afholdt i Esbjerg i Pinsen. De to sidste Aars Ungdomsstævner har været meget store Sukces'er; i Aar skulde den tilbagevendende Begivenhed blive endnu bedre. Vi haaber, at saa mange af vore Brødre og Søstre som muligt vil komme til Esbjerg, og vi lover Dem nogle virkelig store Dage.

Stævnet i Aar vil faa en særlig festlig Glans over sig, idet Præsidenten for Den europæiske Mission, Dr. Joseph F. Merrill og hans Hustru vil være til Stede. Det er første Gang, at en af Kirkens Generalautoriteter overværer Ungdomsstævnet. Lad os vise vor Paaskonnelse deraf ved at møde i saa stort et Tal som ingensinde før.

TIENDE.

»Jeg er fattig og har bare det, som er gitt mig av andre, må jeg da betale tiende?«

At fattige folk må tjene Gud, kan ingen nekte. Dersom det blir vanskelig for en rik mann å inngå i Guds rike, så skulde det være lett for de fattige. Da Johannes' disiple kom til Kristus for å spørre, om han var den, som skulde ventes, svarte han: ». . . . og evangeliet predikes for de fattige«. Ja, »salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres«. »Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden.«

Hvem er de saktmodige? De, som vil lære å være lydige. Hvorfor skal vi være fattige i ånden for å arve himlenes rike? For at vi skal være villige til å opofre alt for Kristi skyld. Kan vi opofre alt, dersom vi ikke har tro nok til å gi en tiendedel? Dersom jeg er fattig, så trenger jeg så meget mere å betale min tiende, for Kristus sier: »Derfor, den som bryter et eneste av disse minste bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den minste i himlenes rike. Men den, som holder

dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.«

Ja, betal din tiende og bli velsignet av himlens Gud. Når Malakias omtaler dette emne, sier han: »Da talte de med hverandre, de som frykter Herren, og Herren lyttet til og hørte det, og det blev for hans åsyn skrevet en minnebok for dem, som frykter Herren og tenker på hans navn. Og på den dag, som jeg skaper, sier Herren, hærskarenes Gud, skal de være min eiendom, og jeg vil spare dem, likesom en mann sparer sin sønn, som tjener ham. Da skal I atter se forskjell mellem den rettferdige og den ugudelige, mellem den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham.« Mal. 3. Kap.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

22. April.

HVORLEDES SAUL BLEV KONGE.

Tekst: Samuel 9 og 10: 1.

Hver Dreng og Pige skulde læse Beretningen om Samuel og i Særdeleshed Beretningen om, hvorledes Herren kaldte ham. I husker, at han boede sammen med Eli i Templet, og en Nat talte Herren til ham ved at kalde ham ved Navn. Efter at Samuel havde erfaret, at det ikke var Eli, der kaldte, sagde han: »Tal Herre, din Tjener hører.« Saa blev der fortalt ham, hvad der vilde ske med Eli, fordi denne ikke havde bebrejdet sine Sønner deres Ondskab og havde givet dem Lov til at arbejde i Templet, skønt de ikke var værdige dertil. Det var saa godt som et Kald til Samuel om at indtage Elis Plads, og det varede ikke længe, før hele Israel vidste, at han var blevet udvalgt som Guds Profet. I mange Aar ledede han Nationen med stor Dygtighed, men da han blev gammel, og hans Søn blev, som Elis Sønner havde været, kom en Delegation af Borgere til ham og bad ham om at udpege en Konge til at regere over Israel. Herren sagde til ham, at han skulde lade dem faa en Konge.

Paa denne Tid levede der en udvalgt ung Mand i Israel af Benjamins Stamme, hvis Navn var Saul. Vi læser om ham: »Der var ingen af Israels Børn skønnere end han; fra sin Skulder og opad var han højere end alt Folkt.« En Dag blev Saul sammen med en af Tjenerne sendt ud for at søge efter nogle Aseninder, som var blevet borte. Efter at de havde søgt i et Par Dage, foreslog Tjeneren, at de skulde gaa til Profeten

Samuel og spørge ham, om han vidste noget angaaende Dyrene. I Mellemtiden havde Samuel i et Syn set Sauls Komme, og det var blevet fortalt ham, at Gud havde udvalgt ham til at være den kommende Konge i Israel. Før Gæsterne tog af Sted sagde Samuel til Saul: »Sig til Drengen, at han skal gaa frem foran os; og han gik hen; men staa du nu stille, saa vil jeg lade dig høre Guds Ord. Og Samuel tog en Oliekrukke og øste paa hans Hoved og kyssede ham og sagde: Mon det ikke være saa, at Herren har salvet dig til en Fyrste over hans Arv?« Disse faa Ord forandrede fuldstændig Sauls Liv. Indtil da havde han levet sit enkle Liv og aldrig drømt om nogen officiel Position. Men Samuels Ord omformede ham fra at være en almindelig Landmand til at være en Leder og Fører.

Spørgsmaal.

1. Fortæl Beretningen om Samuels første Syn.
2. Hvorfor blev Eli forkastet? Hvad kan vi lære deraf?
3. Hvorfor ønskede Israel en Konge?
4. Hvilke Fordele var der ved at have en Konge? Daarlige Sider derved?
5. Hvad blev der sagt om Saul?
6. Hvorledes kom Saul til at møde Samuel, og hvad skete der?
7. Hvilken Forandring tog Saul? Hvorfor?
8. Hvad kan vi lære af dette Besøg?

---

29. April.

EN STOR KONGE, SOM FEJLEDE.

Tekst: 1. Samuel 13: 5—14; 15: 13—24.

Det er altid sørgeligt at se en stor Mand falde, og det var det, der skete med Saul. Han begyndte aldeles glimrende og vandt alle sine Undersaatters Hengivenhed ved sin store Sejr over Ammonitterne. Men af en eller anden Grund blev han stolt og begyndte at stole paa sin egen Styrke. Fordi Samuel blev opholdt og ikke kunde komme tidsnok til en Ofring, gjorde Saul det selv. Ingen havde Myndighed til at udføre denne Handling undtagen Samuel, og Saul ventede ikke paa ham, som det var blevet befalet ham. Da Samuel kom og fik at vide, hvad Saul havde gjort, bebrejdede han ham og sagde: »Du har handlet daarligen, du har ikke holdt Herren din Guds Bud, som han bød dig.« Men Saul begik en større Synd end den. Han blev af Samuel sendt ud for at tilintetgøre Amalekiterne, en meget daarlig og slet Stamme, som havde været en stadig Fjende af Israel fra den Gang, de prøvede

paa at komme ind i Kanan. Men i Stedet for at tilintetgøre dem alle og deres Dyr, som det var blevet ham befalet, reddede han Kongen og en Del Faar og Okser. Saa vendte han tilbage i Triumf og sagde: »Velsignet være du for Herren, jeg har holdt Herrens Ord.« Men Samuel lød sig ikke bedrage. Thi det var blevet ham fortalt af Herren om Sauls Fejlgreb, og han sagde til ham: »Hvad er dette for en Lyd af smaat Kvæg for mine Øren og Lyd af stort Kvæg, som jeg hører?« Men Saul undskyldte sig selv, som han havde gjort, da han paatog sig Myndighed til at ofre. »Jeg adlød dog Herrens Røst og gik paa den Vej, paa hvilken Herren sendte mig,« sagde han, »og jeg førte Kongen hid og ødelagde Amalekiterne, men Folket tog af Rovet smaat Kvæg og stort Kvæg . . . . for at ofre til Herren din Gud.« Saa sagde Samuel: »Se, at adlyde er bedre end Offer og at være hørsom end det fede af Vædre.«

Det er den store Tanke i Lektien, det vigtige, som vi behøver at huske. Det er en Ting, som stakkels Saul aldrig lærte, og mange Mennesker i Dag har ogsaa fejlet i denne Retning. Nogle Mennesker prøver paa at undskylde sig selv ved at sige: jeg gjorde dette eller hint for Herren, men de har ikke lært at adlyde dem, der har Myndighed. Stakkels Saul. Det var en frygtelig Straf, som han fik. »Da du har forkastet Herrens Ord, har du osgaa forkastet dig fra at være Konge over Israel.« Hvor frygteligt maa disse Ord ikke have lydt i hans Øren! Selv da var han ikke angerfuld. Han sagde: »Jeg har syndet.« Men det kom ikke af Overbevisning. Han tilstod, men ikke førend han var i Fare for at miste sin Stilling. Af Sauls tragiske Historie kan vi lære umaadelig meget. Hvorfor fejlede han? Det kan siges ganske kort. Ulydighed ødelagde ham. Han var ustabil. Overfor ham staar den urokkelige Samuel. Den ene byggede sin Karakter paa Sand, den anden paa en Klippe; den ene manglede Selvkontrol, den anden vaklede aldrig; den ene kæmpede for sig selv og sine egne Interesser, den anden for Gud og sit Folk.

Spørgsmaal.

1. Fortæl om Sauls første Fejlgreb.
2. Hvad var hans andet Fejlgreb?
3. Hvad sagde Samuel til Saul, da denne undskyldte sig selv?
4. Hvilken stor Sandhed lærer vi i denne Lektie?
5. Nævn Manglerne ved Sauls Karakter.
6. Sammenlign Samuel og Saul.
7. Hvorfor tror du, at Herren ikke var tilfreds med Saul?

8. I hvilken Henseende er mange Mennesker i Dag ligesom Saul?
9. Tror du, at Saul virkelig angrede?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

22. April.

ENKENS SKÆRV.

Tekst: Markus 12: 41—44; Lukas 21: 1—4.

Engang gav en fattig Kvinde alle de Penge, hun havde, til Herren. Hun boede i Jerusalem, hvor Templet var. Indenfor Templets Døre var der Bøsser med smaa Aabninger foroven. Folk lagde Penge i disse Bøsser, saa meget, som de følte, de kunde undvære for at hjælpe Herrens Værk. De lagde Pengene i, naar de gik ind i Templet, eller naar de kom ud. Nogle kom mange Pengestykker i. Andre lagde store Stykker i. Naar de store Mønter faldt ned, lavede de meget Spektakel. Denne Støj behagede ofte de Folk, der lagde Pengene i. De tænkte, at andre muligvis kunde høre det og sige: »Det maa have været mange Penge, Herr Rigmand lagde i Bøssen.«

Da denne fattige Kone kom til Templet, havde hun kun to Skærve. En Skærv var en meget lille Kobbermønt. Det var den mindste Mønt, der var i Brug. Hun havde maaske før i Tiden været i Stand til at give mere, men i Aar var hun Enke. Hendes Mand var død, og hun var den eneste i Familien, som kunde tjene lidt Penge. Hun ønskede at sige Tak til Gud, for han havde givet hende mange Velsignelser. Da hun kom til Templet, lagde hun sine to smaa Skærve i; de var saa smaa, at det sikkert kun var hende selv, som kunde høre, de faldt mod Bunden. Da hun lagde sine fattige Skillinger i, sad Jesus og hans Venner nær ved. De var ogsaa kommet til Templet for at takke Herren for hans Velsignelser. Jesus saa de rige Mennesker give mange Penge, og han saa den fattige Enke lægge sin lille Skærv i. Hvad tror I, han tænkte? Vilde han tro, at Enken elskede Herren lige saa meget, som de rige Folk gjorde? Lad os se.

Saasnart som Enken forlod Pengebøssen, kaldte Jesus sine Disciple til sig. Han havde noget vigtigt at sige til dem: »Sandelig, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i Tempelblokken. Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom.«

---

29. April.

BJERGPRÆDIKENEN.

(Første Del.)

Tekst: Mathæus 5.

Medens Jesus vandrede her paa Jorden, prøvde han paa at lære os, hvorledes vi burde leve. Hans Ord til Folket dengang og til os nu er nedskrevet i Bibelen. Vi kan læse dem for os selv.

En Dag, efter at Jesus havde bedt hele Natten, gik han op paa et Bjerg. Idet han kaldte sine Disciple til sig, underviste han dem. Hvad han sagde til dem, kaldes »Bjergprædikenen«. Blandt mange skonne Sandheder sagde Jesus: »Salige er de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. Salige er de, som stifte Fred, thi de skulde kaldes Guds Børn.«

Da Jesus sagde: »Salige er de«, mente han: »Lykkelige er de, som er rene af Hjertet«. De rene af Hjertet er de Mennesker, der har rene Tanker, og som udforer rene og gode Handlinger. For mange, mange Aar siden boede der i et Land langt borte en Mand med et grimt Udseende, hvis Navn var Sokrates. Han havde en meget stor Næse. Han kunde ikke forandre sin Næse, men han vidste, at rene og gode Tanker ligesom skinner paa ens Ansigt. Han provede drfor altid at gøre det bedste.

Hver Dag eller saa, da Jesus var her, viste han Folk, hvorledes de skulde holde sig rene indvendig. Engang efter at Jesus havde fastet i 40 Dage, kom Satan til ham for at prove paa at indgive Jesus daarlige og onde Tanker. Jesus var træt og svag, og Satan vidste det. Derfor prøvede han paa tre Maader at faa Jesus til at odelægge sit Livsarbejde. Men Jesus vilde ikke lytte til Satans onde Metoder. Han sendte ham bort. Og saa kom Englene og velsignede Jesus. »Salige er de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn.«

Hvem er Fredsstifterne? Det er Mennesker, der prøver paa at se efter det bedste i andre, og som altid giver deres bedste. En Fredsstifter fortæller aldrig ondt om nogen eller sladrer. Hvornaar var Jesus en Fredsstifter? Naar Menneskene sagde uvenlige Ting eller endog slog ham, hvad gjorde han saa?

NØDVENDIGHEDEN AF EN FORLØSER.*

Skriften oplyser os om, at Adam før sin Overtrædelse i Edens Have var i direkte og personlig Samkvem med Gud, og

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i April.

at en af de øjeblikkelige Følger af hans Fald paa Grund af Ulydighed var hans Forskertsning af denne ophøjede Forbindelse. Han var lukket ude fra Guds Nærværelse, og skønt han hørte den guddommelige Røst, var det ham ikke længere tilladt at skue Herrens Nærhed. Denne Forbandelse betød aandelig Død for Mennesket; og Bibringelsen deraf medførte den forudsagte Straf, at han visselig skulde dø den Dag, han begik Synd.

Ved at spise af den Føde, der var upassende for deres Tilstand og imod det, som de specielt var blevet advaret imod, blev Manden og hans Hustru underkastet fysisk Degeneration; og senere, som ogsaa Satan havde forudset, maatte baade Manden og Kvinden lide den legemlige Død. Deres Afkom blev direkte paavirket af den arvelige Trældom, hvoraf Abel blev et Offer, endog gennem Forældrenes hele Liv.

Døden kom ind i Verden ved Synd; de Ufuldkommenheder og Svagheder, der følger med den dødelige Tilstand, tjener til at fremme Synd; og Mennesket er i utilbørlig Grad rede til at give efter derfor. Saa almindelig forekommende er Synd i Verden, at den gamle Prædikers vise Ord stadig har Gyldighed: »Thi der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jorden, som gør godt og ikke synder.« (Prædikerens Bog 7: 20). Apostlen Johannes' advarende Ord har ikke tabt noget af deres Kraft i Tidens Løb: »Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.« (1. Johannes 1: 8).

Denne Menneskeslægtens syndige og faldne Tilstand og Dødens universelle Plage er dominerende Elementer i Satans djævelske Plan om at underkaste sig de Aander, der er iført Legemer, som han, der er Morgenrødens oprørske Søn, ikke havde haft Held med at drage til sig i Kampen i Himmelen. Gud sørgede for en Maade, hvorpaa hans aandelige Børn vilde blive iført et Legeme som et Middel til at opnaa Fremgang; Satan indførte Udartning (Degeneration) og Død i et Forsøg paa at krydse den guddommelige Plan.

Døden kan gøre Krav paa sit Offer i Barndommen eller Ungdommen, i Manddommen eller i Alderdommen; den kan komme med Sygdom eller ved Ulykkestilfælde, ved Vold eller ved, hvad vi vilde kalde Resultatet af naturlige Aarsager; men den maa komme, som Satan udmærket véd; og i den Kundskab ligger hans nuværende, om end kun midlertidige Triumf. Men Guds Veje er, som de altid har været og altid vil blive ved med at være, langt mægtigere end Menneskers eller Djævles dybeste Planer og Rænker. De sataniske Intriger om at gøre Døden evig og suveræn var forudset, og der

var lagt Planer derimod, endog før det første Menneske var iklædt Kød. Forsoningen, der blev udvirket af Jesus Kristus, var beskikket for at overvinde Døden og at sørge for et Middel til Frigivelse og Løskøbelse fra Synd og som Følge deraf Udfrielse af Satans Herredømme.

Da den naturlige og uundgaaelige Straf, der fulgte med Adams Fald, kom over Menneskeheden ved individuel Overtrædelse, vilde det i høj Grad være uretfærdigt og derfor umuligt som en Del af den guddommelige Plan at lade alle Mennesker lide som et Resultat deraf uden at tilvejebringe Mulighed for Befrielse og Frigørelse: »Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte igennem til alle Mennesker, efterdi de syndede alle. . . . Altsaa, ligesom det ved eens Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse, saaledes ogsaa ved eens Retfærdighed for alle Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv.« (Rom. 5: 12, 18). Og videre: »Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus.« (1. Kor. 15: 21—22).

Uden Hjælp fra en eller anden Magt, der var over dets egen, vilde det faldne Menneske evigt forblive i en Tilstand af aandelig Bandlysning fra Guds Nærværelse. Det er besudlet og fordærvet af Synd; og selv om han maa gaa gennem Dødens Porte, kan den Forandring fra den legemlige til den ulegemlige Tilstand ikke betragtes som et Middel til Frigørelse fra Overtrædelsens Virkninger. Vi finder i Naturen en Analogi, der kan anvendes paa os selv.

Det livløse Mineral, der tilhører det laveste af de »tre Riger«, kan blive stort ved Tilvækst og Forøgelse af Stoffet og kan opnaa relativ Fuldkommenhed i Struktur og Form som i Krystallet. Men, selv om det er placeret i de heldigste og bedste Omgivelser, kan ingen Mineralpartikel uhjulpet af den Magt eller Kraft, der følger med Livet, blive en Del af en levende Organisme saadan som Planten. Den levende Plante kan imidlertid naa ned til Mineral-Niveauet og ved Absorption (Opsugning) og Assimilation (Optagelse) gøre Mineralet til en Del af dens eget organiske Stof eller Væv. Derfor kan Planten, selv om den af sig selv er magtesløs til at opnaa det endnu højere Niveau af animalsk Væv, assimileres af Dyret og blive en Del deraf.

For at Mennesket kan rykke op fra dets nuværende faldne Tilstand til det aandelige Livs højere Tilstand, er en Magt, der er større end dets egen, nødvendig. Gennem Loves Virksomhed, der er gældende i Aandeverdenen, kan Mennesket muligvis naas og opløftes; det kan ikke ophøje sig selv. En

Forløser og en Frelser er nødvendig for Fuldbyrdelsen af Faderens Plan, der er »at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«. Og den Forløser og Frelser er Jesus Kristus, ved Siden af hvem der ikke er og ikke kan være nogen anden.

Spørgsmaal.

1. Hvad er de Sidste Dages Helliges Opfattelse af Adam med Hensyn til Verdens Skabelse og Frelsningsplanen?
2. Hvilket specielt Privilegium forskertsede han som en Følge af sit Fald?
3. Er noget Menneske fri for enten Synd eller dens Følger?
4. Naar man betragter Menneskehedens syndige Tilstand og dens uundgaaelige Død, kan Satan da ikke erklære sig for sejrrig i sit Forsøg paa at krydse Guds Planer? Hvem vil til syvende og sidst blive Sejrherre?
5. Kunde Mennesket helt ved sine egne Anstrengelser og Dygtighed nogensinde atter opnaa aandelig Ophøjelse og Forbindelse med den Almægtige? Forklar Naturens Love i denne Henseende.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*
Oversat af *John S. Hansen.*
(Fortsat.)

Hr. Bogstad var meget ung, men dog en af de rigeste Mænd i Nordal. Han havde for ganske nyligt arvet en stor Ejendom. Signes Forældre var nemlig, ligesom ikke saa faa andre, kun Lejere hos den unge Hr. Henrik Bogstad. Uagtet det blev anset for at være en stor Ære at være Genstand for en saa lovende ung Mands Følelser — thi Henrik var i Virkeligheden eksemplarisk i alle Ting og havde et godt Navn i Nabolaget — saa havde Signe Dahl dog ikke noget tilovers for ham og var ilde tilmode i hans Selskab. Hun vilde hellere sejle med nogle af de unge Fiskere paa Søen end være Genstand for sine Veninders Misundelse. Men Signes slanke, velformede Figur og store blaa Øjne, hendes aabne smilende Ansigt og lyse, silkeblanke Haar tilligemed hendes naturlige Ynde og Skønhed gjorde Indtryk ikke alene paa de unge Fiskere, men ogsaa paa den »fine« Hr. Bogstad. Hun opholdt sig nu for nogle faa Dage hos sin Kusine Hansine i Bjergene. Hendes begrænsede Kundskab om Livet »til Sæters« blev hurtigt forøget under Kusinens øvede Opsigt til Trods for Hansines Bemærkninger om hendes Mangler i denne Retning.

Hytten, hvori de tre befandt sig, var af den yderst primitive Slags, men alt bar Præg af den mest gennemførte Renlighed. Det knitrende Brændestykke paa Ildstedet kastede et rødligt Skær over dem alle, som de sad omkring Bordet.

»Saa du lægger ikke Mærke til Storheden i dine Omgivelser?« spurgte Hr. Bogstad, idet han vendte sig til Hansine.

»Hvorledes kan jeg det? Jeg har aldrig været ret langt fra Hjemmet. Bjerge, Skove og Søer er alt, jeg kender noget til.«

»Det er sandt,« sagde han, »og vi kan kun se Storheden og Skønheden ved Sammenligning med deres Modsætninger.«

»Men her er Signe,« bemærkede Hansine; »hun har aldrig set ret meget af Verden, men De skulde blot høre hende. Jeg kan vist aldrig faa hende interesseret i mine Køer. Hendes Tanker har sikkert været langt borte, da hun øste Grøden op, for hun har glemt noget.«

»O, om Forladelse,« udbrød den glemsomme Pige, »lad mig hente det.«

Hun gik hen til Køkkenskabet og fremtog Sukkeret og et lille Kræmmerhus med stødt Kanel og strøede lidt af hvert paa Grøden, der var øst op i Tallerkener. Derefter trykkede hun en lille Klump Smør ned i Midten af hver, der snart smeltede og dannede en lille gul Sø.«

»Jeg kunde lide at høre nogle af disse Tanker og Ideer,« sagde den Besøgende henvendt til Signe, som imod god Bordskik blæste paa en skefuld Grød, før hun dyppede den i Smørret.

»Jeg vilde ønske, jeg var en Kunstnerinde,« sagde hun tilsyneladende uden at have hørt hans Bemærkning. »Aa, hvilke Billeder jeg vilde male. Jeg vilde gøre dem saa naturtro, at man kunde se Grantræernes Toppe bevæge sig og lugte Skovens friske Duft, naar man saa paa dem.«

»Du vilde vel ogsaa sætte mig paa Billedet, staaende paa Udsigtshøjen med min Lur, vilde du ikke?«

»Jo, selvfølgelig.«

»Og jeg er ikke i mindste Maade i Tvivl om, at man vilde kunne høre Ekkoet ringe mellem Fjældene,« fortsatte Hansine med paataget Alvor.

»Ligemeget, du behøver ikke at gøre Nar. Ja, Hr. Bogstad, jeg synes, vi har mange vidunderlige Naturskønheder. Jeg klatrer ofte op paa Fjældene, hvorfra jeg kan sidde og se ud over Granerne og den blanke Sø dernede, hvor vi bor. Sommetider kan jeg se Havet ligesom i et Sølvbaand langs Horisonten. Jeg kan sidde deroppe og se og drømme, som Hansine siger, næsten hele Natten. Jeg synes ligesom at være under en Fortryllelse. Som De véd, bliver det ikke helt mørkt om Natten nu, og Luften er saa liflig og behagelig. Mine Tan-

ker gaar ud »over de høje Fjælde«, som Bjørnson siger, og jeg længes efter at komme ud for at høre og se, hvad Verden er, og hvad den har at lære mig. En Slags sød Ensomhed kommer over mig, som jeg ikke kan forklare.«

Hr. Bogstad havde tømt sin Tallerken. Han var ogsaa under en Fortryllelse — en blød, melodisk Stemmes Trylleri.

»Og saa Lyset om Sommeren,« fortsatte hun. »Hvor jeg ofte har ønsket at rejse mod Nord, hvor Solen skinner i alle fire og tyve Timer. Har De nogensinde set Midnatssolen, Hr. Bogstad?«

»Nej, men jeg har tænkt paa at tage en Tur derop i Sommer, dersom jeg blot kunde faa godt Følgeskab. Du vilde vel ikke —«

Da var det, at Signe hastigt skubbede sin Stol tilbage, rejste sig og sagde: »Tak for Mad.«

Næste Morgen havde Signe meget travlt. Hun vaskede Mælkefadene, skoldede dem med Enebærthe og skurede dem derefter med Sand. Hun kærnede Smør og ønskede at hjælpe til med Osten, men Hansine mente, at hun ikke viste deres Gæst tilbørlig Opmærksomhed, hvorfor hun forlangte hende til at gaa en Tur i Bjergene. Hr. Bogstad vilde hjælpe hende op over de stejle Skrænter, og desforuden kunde han sige hende Navnene paa Bregner og Blomster og besvare de Tusinde Spørgsmaal, som hun altid fremkom med. Saaledes var Hansines Syn paa Sagen, og altsaa gik de.

Men Signe var meget tavs, og Henrik sagde kun meget lidt. Han var kommen til den Slutning, at han oprigtigt elskede denne Pige, hvis Forældre var blandt de fattigste af hans Lejere. Ingen andre af hans Bekendtskaber, selv blandt de højere Klasser, gjorde et saa behageligt Indtryk paa ham som Signe. Han var gammel nok til at gifte sig, og hun var ikke for ung. Han vidste udmærket godt, at hvis han giftede sig med hende, vilde mange af hans Venner vende sig fra ham; men Henrik havde noget af den norske Frihedsaand hos sig og var af den Formening, at en Piges fattige Herkomst ikke var nogen Skranke mellem hende og ham. Han havde ganske vist hidindtil kun modtaget liden Opmuntring fra hendes Side, uagtet hendes Forældre havde de bedste Tanker om ham. Nu tænkte han paa hendes kølige Ligegyldighed og følte sig ubehagelig berørt deraf.

De satte sig paa den stenede Bakkeskrænt, over hvilken det graa Rensdyr-Mos havde lagt sig som et Tæppe.

De havde talt om hans Oplevelser i Højskolen. Han vidste, at hun ønskede at forsætte sit Studium ved Kollegiet, der var blevet afbrudt ved, at hun manglede Midler.

»Signe, jeg vilde ønske, at du vilde lade mig gøre dig en Tjeneste.«

Hun tænkte sig om et Øjeblik, før hun spurgte om, hvad det var.

»Lad mig hjælpe dig at gaa til Højskolen. Du véd, at jeg har Raad dertil og desuden — desuden, vil du maaske en Gang lære at holde lige saa meget af mig, som jeg gør af dig, og saa, kære Signe —«

Signe rejste sig. »Hr. Bogstad,« sagde hun, »jeg vilde ønske, at De vilde lade være med at tale saaledes. Hvis De gør det, maa jeg gaa tilbage til Hansine.«

»Men, Signe, bliv nu ikke vred. Jeg taler ikke i Spøg.« Han stod foran hende paa Stien og vilde have taget hendes Haand, men hun trak sig tilbage.

»Signe, jeg har haft en hel Del tilovers for dig i lang Tid. Du véd, at vi er vokset op sammen. Min Fraværelse har ikke forandret mine Følelser. Jeg vilde ønske, at du kunde holde lidt af mig ogsaa.«

»Hr. Bogstad, jeg tror ikke, det er rigtigt at narre nogen. Jeg er meget ked af, at De har tænkt paa mig paa denne Maade, for jeg kan ikke gengælde Deres Følelser. Lad os ikke tale mere om det.«

Naar Henrik ikke kunde tale om det, der laa ham mest paa Hjerte, vilde han hellere tie helt stille, hvilket han gjorde.

Signe var ved at plukke nogle sjældne Bregner og Fjældblomster, da Hansines Lur gav Genlyd mellem Bakkerne. Det var Signalet til dem saa vel som til Koerne om at komme hjem.

Tidlig den næste Morgen kom Hansines Broder op til Sæteren for at tage Ugens Oplag af Smør og Ost hjem. Signe, siddende paa Toppen af Læsset paa den lille, tohjulede Gig, skulde ogsaa hjem. Hr. Bogstad besteg sin Hest og fulgte dem et kort Stykke paa Vej; derefter red han bort i en anden Retning.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.